

окремих видів продукції дозволяє зробити висновок, що в господарстві збільшення витрат у переважній частині відбувається за рахунок збільшення посівних площ та поголів'я тварин, що супроводжується значним ростом урожайності та продуктивності тварин.

Удосконалення ефективності операційної діяльності підприємств

Лавровський Д.А, здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

Зовнішнє середовище будь-якого підприємства є досить динамічним і породжує зміни, а це в свою чергу примушує керівництво компаній до прийняття швидких та ефективних рішень для вирішення проблем. При даних умовах діяльності, все більш важливого значення набуває постійне удосконалення операційної діяльності через формування операційної стратегії компанії. Адже саме від формування ефективних стратегічних цілей та завдань залежить оптимізація шляхів виробництва, планування розробки нових продуктів, зміна собівартості продукції, планування та прогнозування обсягів збуту. Також удосконалення операційної діяльності є реагуванням економічного суб'єкту на зростання конкурентного тиску у галузі, що є однією із основ його виживання на ринку та ефективного стратегічного розвитку.

Операційна діяльність – це основний вид діяльності підприємства, з метою здійснення якої вона створена. Характер операційної діяльності підприємства визначається насамперед специфікою галузі економіки, до якої воно належить. Основу операційної діяльності більшості підприємств складає виробничо-комерційна та торгова діяльність, яка доповнюється здійснюваною ними інвестиційної та фінансової діяльністю.

Ефективність операційної діяльності визначається наступними групами якісних і кількісних показниками:

- рівень виконання виробництва і реалізації продукції, асортиментного плану і ритмічності виробництва;

- використання виробничої потужності, основних і оборотних виробничих фондів;

- використання трудових ресурсів і фонду оплати праці;

- витрати на виробництво продукції;

- фінансовий стан підприємства.

Негативне відхилення за цими показниками в межах певного періоду є передумовою удосконалення операційної діяльності.

Удосконалення операційної діяльності можливе через:

- збільшення фінансування на дослідження й розробки;

- переоцінку і переобладнання виробничих потужностей;

- досягнення гнучкості робочої сили організації шляхом підготовки працівників для виконання кількох різних робіт.

Всі ці заходи можливо здійснити через формування виваженої операційної стратегії. Для здійснення успішної господарської діяльності, будь-якому підприємству необхідно формувати плани майбутніх заходів, щоб бути попереду від своїх конкурентів. Потрібне формування довгострокових перспектив та пріоритетів, на основі яких формується певний план дій, які затверджені у часі та вартості, оцінені сподіваним ефектом від їх здійснення. Тобто, кожна компанія формує свою власну стратегію діяльності. Ураховуючи багатоплановий характер діяльності підприємства, треба зазначити необхідність існування певного переліку взаємопов'язаних стратегій, тобто «стратегічний набір».

Стратегічний набір – це система стратегій різного типу, що їх розробляє підприємство на певний відрізок часу, яка відбиває специфіку функціонування та розвитку підприємства, а також рівень його претендування на місце й роль у зовнішньому середовищі. Стратегічний набір зазвичай включає: продуктово-товарні, виробничі, маркетингові,

організаційні та інші стратегії. Суттєву роль у виборі стратегічного набору відіграє життєвий цикл підприємства .

Операційна стратегія є синтезуючою від виробничої, маркетингової і НДДКР стратегій і виражається в прийнятті рішень, пов'язаних з розробкою виробничого процесу й інфраструктури, необхідної для його підтримки. Розробка процесу полягає у виборі придатної технології, складанні тимчасового графіка процесу, визначенні товарно-матеріальних запасів, а також способу розміщення даного процесу. Рішення, пов'язані з інфраструктурою, стосуються систем планування і управління, способів забезпечення якості і контролю якості, структури оплати праці й організації операційної функції компанії .

Мета і стратегічні вказівки операційної стратегії, з одного боку, повинні відповідати загальним вимогам, що пред'являються до стратегічних цілей і стратегічних вказівок. З іншого боку, вони зобов'язані адекватним чином розкривати предметну специфіку саме операційної стратегії.

Операційна стратегія – це така функціональна стратегія, яка забезпечує досягнення певних рівнів розвитку виробництва (по обсягах, номенклатурі, якості, ефективності, технології) відповідно до вимог корпоративної стратегії, конкурентних і функціональних стратегій, особливо маркетингової.

Сучасні підприємства ведуть свою діяльність у галузях, де є достатня кількість конкурентів. Тому для ефективної діяльності кожному підприємству необхідно постійно удосконалювати свою операційну діяльність, адже це основний вид діяльності підприємства, з метою здійснення якої воно створено. Удосконалення можливе при формуванні виваженої операційної стратегії, яка є синтезуючою від виробничої, маркетингової і НДДКР стратегій і виражається в прийнятті рішень, пов'язаних з розробкою виробничого процесу й інфраструктури, необхідної для його підтримки. Мета і стратегічні вказівки операційної стратегії, з одного боку, повинні відповідати загальним вимогам, що пред'являються до стратегічних цілей і стратегічних вказівок. З іншого боку, вони зобов'язані

адекватним чином розкривати предметну специфіку саме операційної стратегії.

Інформаційні джерела :

1. Бланк І. А. Управління використанням капіталу. К. : Ніка-Центр, Ельга, 2000. 651 с.
2. Федоренко В. Г. Основи менеджменту. К. : ТОВ «Алерта», 2007. 420 с.
3. Бланк І. А. Инвестиционный менеджмент. К., 2003. 221 с.
4. Шершньова З. Є. Стратегічне управління : підручник . К. : КНЕУ, 2004. – 699 с.

АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМИ СИСТЕМАМИ В УМОВАХ КРИЗИ

Ляшенко В.В., доцент

Миколаївський міжрегіональний інститут розвитку людини

ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»

Існування регіональних соціально-економічних систем являє собою циклічний процес для якого характерним є настання та подолання кризи. Регіональна соціально-економічна система має дві основні тенденції до існування: функціонування та розвиток. Функціонування являє собою підтримку життєдіяльності системи, збереження її основних функцій, які визначають цілісність системи та її суттєві характеристики.

Особливий інтерес питання управління соціально-економічними системами стають актуальними при кризових економічних явищах. Без врахування стратегічних напрямів в управлінні не можливо в умовах кризи вирішувати це питання [1, с. 27].

Серед основних проблем економіки регіонів в Україні можна виділити:

- недосконалість концепції регіонального розвитку;